

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Εθνικό και Καποδιστριακό
Πανεπιστήμιο Αθηνών

ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΡΧΑΙΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ενότητα: Η Εκκλησία της Ινδίας (Χριστιανοί του Μαλαμπάρ)

Δημήτριος Ν. Μόσχος

Τμήμα Θεολογίας

Περιεχόμενα

1. Σκοποί ενότητας	2
2. Περιεχόμενα ενότητας.....	2
2.1 Οί Χριστιανοί του Ἁγίου Θωμά στο Μαλαμπάρ Ἰνδίας.....	2
2.1.1 Βιβλιογραφία	2
2.1.2 Ἀρχαῖες πηγές	2
2.1.3 Μεσαιωνικές δυτικές πηγές.....	4
2.1.4 Ἡ ἀλλαγὴ.....	6

1. Σκοποί ενότητας

- Η πληροφόρηση για τα βασικά γεωγραφικά και ιστορικά δεδομένα της γηγενούς χριστιανικής παρουσίας στην Ινδική χερσόνησο.
- Η ένταξη βασικών πληροφοριών για τη γένεση, τις δογματικές διαμάχες και την εσωτερική εκκλησιαστική ζωή (μοναχισμός, τέχνη) στο γενικότερο (πολύπλοκο) σύνολο της ιστορίας του Χριστιανισμού στην Ινδία.

2. Περιεχόμενα ενότητας

2.1 Οί Χριστιανοί του Άγιου Θωμά στο Μαλαμπάρ Ινδίας

2.1.1 Βιβλιογραφία

A. Άρβανίτη, 'Ο απόστολος Θωμάς και η συριακή εκκλησία του Μαλαμπάρ εν τῇ ἰστορίᾳ καὶ ἐν τῷ παρόντι, Ἀθήναι 1962, Chr. Chaillot, Vie et Spiritualité, ό.π., σ. 101-118.

2.1.2 Ἀρχαῖες πηγές

Ἡ ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ στήν Ἰνδία ἔχει τήν ἀξία της διότι πρόκειται γιά γηγενῆ Χριστιανισμό, πού ἐμφανίζεται ἀπό ἀρχαιότατους χρόνους στήν περιοχή τοῦ Μαλαμπάρ στήν Κεράλα, στή ΝΔ γωνία τῆς ἰνδικῆς χερσονήσου. Γιατί εἰδικά ἐκεῖ, φαίνεται ὅτι βρῖσκουμε ἀπάντηση ἀπό τό γεγονός ὅτι ἀποτελοῦσε πέρασμα καί προορισμό τοῦ θαλασσίου δρόμου ἀπό τά ἀνατολικά ἄκρα τῆς ἀραβικῆς Χερσονήσου (σημ. Ἐμιράτα), ὅπου φαίνεται πώς ὑπῆρχαν συριακές χριστιανικές κοινότητες, εἴτε μέσω Ἐρυθρᾶς θαλάσσης στό κάτω ἄκρο τῆς ἀραβικῆς χερσονήσου (σημ. Ὑεμένη). Οἱ ἀποστολές διέσχισαν τόν Ἰνδικό Ὠκεανό καί τελικά κατέληγαν στήν περιοχή αὐτή.

Γιά τό χρόνο πού ξεκινᾷ αὐτή ἡ παρουσία εἶναι δύσκολο νά μιλήσει κανείς. Ὑπάρχει ἰσχυρή παράδοση γιά σύνδεση τῆς κοινότητας αὐτῆς μέ τό κήρυγμα τοῦ ἀποστόλου Θωμά. Βεβαίως, τό ὄνομα τοῦ ἀποστόλου Θωμά συνδέεται ἔντονα μέ τόν συριακό χῶρο (τό ἀπόκρυφο Εὐαγγέλιο Θωμά εἶναι πιθανόν συριακῆς προελεύσεως), ἐνῶ ἄλλη παράδοση συνδέει τόν ἀπόστολο Θωμά καί μέ κήρυγμα στά ΒΔ τῆς χώρας καί κατόπιν μέ μετάβασή του στήν Κεράλα καί μαρτύριό του ἐκεῖ. Παράλληλα, κάποια στιγμή ἐμφανίζεται καί ἡ σύνδεση μέ τήν ἀποστολική αὐθεντία τοῦ Βαρθολομαίου, ἀλλά δέν φαίνεται νά ἐντοπίζεται κάπου καί νά παίζει κάποιο ρόλο. Ἡ σύγχρονη ἔρευνα διαφωνεῖ γιά τό κατά πόσον ἔχουν ἱστορική βάση αὐτά καί οἱ πιά σκεπτικιστές τοποθετοῦν τίς ἀπαρχές τοῦ Χριστιανισμοῦ μόλις τόν 4^ο αἰ. ἐκεῖ, μέ προέλευση τήν Περσία. Μιά πιά μετριοπαθῆς προσέγγιση, ὅμως, δέχεται κάποια ἱστορικότητα στά διαλαμβανόμενα περί τοῦ Θωμά καί ἀνεβάζει τήν περίοδο ἐμφάνισης τῶν πρώτων Χριστιανῶν στόν 2^ο αἰ.

Ἡ ἀρχαιότερη μαρτυρία ὀργανωμένης ἱεραποστολῆς στοὺς Ἰνδοὺς ἀναφέρεται στό Χρονικό τοῦ Seert σύμφωνα μέ τό ὅποιο τήν ἐποχή τῶν ἡγεμόνων Sahlura καί Para (περί

τό 295/300) ὁ ἐπίσκοπος τῆς Basra Dudi (Δαβίδ) πῆγε στήν Ἰνδία καί μετέστρεψε πολύ λαό στό Χριστό. Τόν 4^ο αἰ. ὑπαινίσσονται οἱ ὕμνοι τοῦ Ἐφραίμ Σύρου πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ τὴν ὑπαρξὴ χριστιανικῶν κοινοτήτων στήν Ἰνδία τὴν ἐποχὴ τοῦ ἰδίου. Πιό βέβαιη ἱστορικά εἶναι ἡ ἀποστολὴ τοῦ αὐτοκράτορα Κωνσταντίου περὶ τό 354 μέσω τοῦ Ἰνδοῦ Θεόφιλου στούς Σαβαίους στή Ν. Ἀραβία (Ἰεμένη), Ἀβησσυνία (Αἰθιοπία), Κεϋλάνη (Σρί Λάνκα) καί Ἰνδία. Ἐπίσης, ἔχουμε εἰδήσεις γιά συριακές συνήθειες πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ καθολικοῦ Para (π.χ. κάθονταν κατά τὴν ἀνάγνωση τοῦ Εὐαγγελίου, ἐνάντια στίς Ἀποστολικές Διαταγές II, 57). Ὁ Θεόφιλος φέρεται νά κατάγεται ἀπὸ τό νησί Diu (Kathiawar) καί νά ἦταν ὄμηρος στή ρωμαϊκὴ Αὐλὴ, καί μετὰ νά γύρισε στήν Ἰνδία, ὅπου ἔδρασε ὑπὲρ τοῦ Ἀρειανισμοῦ. Γιά τίς εἰδήσεις αὐτές βλ. τὰ ἀποσπάσματα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τοῦ Φιλοστοργίου, πού διασώζει ὁ Φώτιος (PG 65, III, 4, βλ. καί Ἀρβανίτη, Θωμᾶς, 44-47).

Πιό βέβαιη εἶναι ἡ δράση τοῦ ἐμπόρου Marij Thomas ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ περὶ τό 345, πού, ἀπεσταλμένος τοῦ Σύριου Καθολικοῦ ἀναμόρφωσε τὴν Ἐκκλησία, τὴν ἀνύψωσε ἀπέναντι στήν κοινωνικὴ θέση καί τὸν ἔλεγχο τῶν τοπικῶν ἀρχόντων (ἐνσωματώθηκε στό σύστημα καστῶν;) καί τέλος εἰσήγαγε ἕνα ἰδιαίτερο τύπο ναοδομίας ἐπηρεασμένος ἀπὸ τίς ντόπιες παραδόσεις. Πολλὰ πράγματα πού ἀφοροῦν τῇ ζωῇ του, πάντως, βασίζονται σέ προβληματικές, ἀγιολογικὲς πηγές, ἐνῶ ἄλλοι χρονολογοῦν τὴ δράση του τόν 8^ο αἰ. καί ὄχι τόν 4^ο. Ὅλα τὰ παραπάνω δημιουργοῦν τό ξεκάθαρο συμπέρασμα ὅτι ἡ Ἰνδικὴ Ἐκκλησία ἦταν ἄρρηκτα συνδεδεμένη μέ τὴν ἀνατολικοσυριακὴ καί μέ τὸν Καθολικὸ Σελευκειᾶς-Κτησιφῶντος, ἀλλὰ κυρίως μέ τὸν Μητροπολίτη Fars , στή δικαιοδοσίᾳ τοῦ ὁποῖου οἱ Χριστιανοὶ χρησιμοποιοῦσαν μᾶλλον περσικὴ παχλεβὶ γλῶσσα καί ὄχι συριακὴ. Σημαντικὸ τεκμήριο εἶναι καί οἱ σωζόμενοι πέτρινοι σταυροὶ στό Murrucira, Katamarran, Kottayyam Cherriya Palli, οἱ περσικὲς ἐπιγραφές τῶν ὁποίων γιά κάποιο διάστημα ἔθρεψαν τὴ θεωρίᾳ ὅτι πρόκειται γιά μανιχαϊκὰ λατρευτικὰ σύμβολα (A C Burnell, On some Pahlavi inscriptions in South India, Indian Antiquary, November 1874)

Κατὰ τὸν 6^ο αἰ. (520-525) ἔχουμε τὴ μαρτυρία τοῦ Κοσμᾶ Ἰνδικοπλεύστου.

Βλ. τό ἐπόμενο ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴ Γεωγραφία τοῦ Κοσμᾶ Ἰνδικοπλεύστου

Ἐν Ταπροβάνη νήσῳ ἐν τῇ ἐσωτέρᾳ Ἰνδία, ἔνθα τὸ Ἰνδικὸν πέλαγός ἐστι, καὶ Ἐκκλησία Χριστιανῶν ἐστίν, ἐκεῖ καὶ κληρικοὶ καὶ πιστοί, οὐκ οἶδα δὲ εἰ καὶ περαιτέρῳ. Ὁμοίως καὶ εἰς τὴν λεγομένην Μαλέ (Malabar), ἔνθα τὸ πέπερι γίνεται καὶ ἐν τῇ Καλλιάνη (Kalyâni κοντὰ στὴ Βομβάη) δὲ τῇ καλουμένῃ, καὶ ἐπίσκοπός ἐστίν ἀπὸ Περσίδος χειροτονούμενος. Ὁμοίως καὶ ἐν τῇ νήσῳ τῇ καλουμένῃ Διοσκορίδους κατὰ τὸ αὐτὸ Ἰνδικὸν πέλαγος, ἔνθα καὶ οἱ παροικοῦντες ἑλληνιστὶ λαλοῦσι, πάροικοι τῶν Πτολεμαίων τῶν μετὰ Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα ὑπάρχοντες, καὶ κληρικοὶ εἰσὶν ἐκ Περσίδος χειροτονούμενοι καὶ πεμπόμενοι ἐν

τοῖς αὐτόθι καὶ χριστιανοὶ πλῆθος: ἦν νῆσον παρέπλευσα μὲν, οὐ κατήλθον δὲ ἐν αὐτῇ: συνένυχον δὲ ἀνδράσι τῶν ἐκεῖ ἑλληνιστὶ λαλοῦσιν, ἔλθοῦσιν ἐν τῇ Αἰθιοπία. Ὅμοίως δὲ καὶ ἐπὶ Βάκτροις καὶ Οὔννοις καὶ Πέρσαις καὶ λοιποῖς Ἰνδοῖς καὶ Περσαρμενίοις καὶ Μήδοις καὶ Ἐλαμίταις καὶ πάσῃ τῇ χώρᾳ Περσίδος καὶ ἐκκλησῖαι ἄπειροι καὶ ἐπίσκοποι καὶ Χριστιανοὶ λαοὶ πάμπολλοι καὶ μάρτυρες πολλοὶ καὶ μονάζοντες ἡσυχασταί».

Στὴ συνέχεια οἱ εἰδήσεις εἶναι σποραδικές. Ὁ Γρηγόριος Τουρρώνων (544-595) ἀναφέρει πληροφορίες κάποιου Θεοδώρου Ἰνδοῦ ὅτι στὶς Ἰνδίες βρισκόταν Μονὴ μὲ τὸ λείψανο τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ (πρὶν μεταφερθεῖ στὴν Ἔδεσσα, πρᾶγμα πού ὅμως εἶχε γίνει τὸ 394) μὲ ἀκοίμητη κανδήλα πού δὲν ἄναβε χερί ἀνθρώπου (PL 71, 733). Τὸν 7^ο αἰ. γράφει ὁ Καθολικὸς Iso-yahb Γ' (650-657/60) στὸν Μητροπολίτη τοῦ Riwardasir Περσίας Συμεών σχετικά μὲ τὶς τοπικὲς ἐκκλησίες ἐκεῖ γιὰ τὶς ὁποῖες δείχνει μὲν τὸ ἐνδιαφέρον του, ἀλλὰ ἐπαναβεβαιώνοντας (ἢ καὶ ἐπεκτείνοντας) τὴ δικαιοδοσία του. Ἐπὶ Καθολικοῦ Τιμοθέου Α' (780-823) ἡ Ἰνδία ἦταν ἀνεξάρτητη Μητρόπολη, ἐνῶ ἐπὶ Καθολικοῦ Θεοδοσίου (853-858) γίνεται ἤδη μνεῖα ὅτι ὁ Ἰνδὸς Μητροπολίτης δὲν εἶναι πλέον σὲ θέση νὰ μετέχει τακτικὰ στὴ Σύνοδο. Ὑπάρχει ἐπίσης καὶ θρυλούμενη ἀποστολὴ τοῦ Sighelm ἀπὸ τὸν βασιλιᾶ τῆς Ἀγγλίας Ἀλφρέδο τὸ 883 στὸν τάφο τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ, ἐπειδὴ ὁ συγκεκριμένος βασιλιάς θεώρησε ὅτι μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἀγίου νίκησε τοὺς Δανούς.

2.1.3 Μεσαιωνικὲς δυτικὲς πηγές

Δυτικοὶ περιηγητὲς ἀπὸ τὸν ὕστερο Μεσαίωνα φθάνουν στὴν Ἰνδία καὶ ἀρχίζουν τὶς δικές τους ἀναφορές, πού ὅμως εἶναι κι αὐτὲς ἐπηρεασμένες ἀπὸ τὴ δυτικὴ κουλτούρα. Τέτοιοι εἶναι ὁ Μάρκο Πόλο (1293), ὁ Ἰωάννης τοῦ Monte Corvino (1293), ὁ ἀδελφὸς Oderic Mathiussi (1325) πού μιλά γιὰ 15 οἰκογένειες γύρω ἀπὸ τὸ ναό, πού περιγράφει γεμάτο εἰδῶλα, ὁ Ἰωάννης Marignola (Marignolli 1349) καὶ ὁ Nicola di Conti (1440). Λόγω τῆς δυτικῆς τους παιδείας δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ ἀξιολογήσουμε ἀπόλυτα τὶς πληροφορίες τους, π.χ. οἱ ἀναφορές τους γιὰ «εἰδῶλα» δὲν ξέρουμε κατὰ πόσον ἀναφέρονται σὲ χριστιανικὰ ἀντικείμενα (εἰκόνες, ἀνάγλυφα) ἢ πρόκειται γιὰ ἀλλόθρησκους πού ἐκεῖνοι θεωροῦσαν Χριστιανούς. Σὲ κάθε περίπτωση ἀναφέρονται προνόμια καὶ λειτουργίες πού δείχνουν τὴν ὑψηλὴ θέση τῶν Χριστιανῶν ἐκεῖ.

Ἦδη βρισκόμαστε στὴ νέα ἐποχὴ πού ἀνατέλλει μὲ τὸν ἐρχομὸ τῶν Πορτογάλων. Τὸ 1490 τρεῖς Ἰνδοὶ φθάνουν στὸ Νεστοριανὸ Καθολικὸ (Σίμων Δ' Basidi;) καὶ τοῦ ζητοῦν νὰ χειροτονήσῃ ἐπισκόπους. Οἱ δύο γυρίζουν πίσω ἐπίσκοποι, ἐνῶ τὸ 1503/04 ὁ νέος Καθολικὸς Eliya (Ἡλίας) Ε' κι ἄλλους, πού γίνονται οἱ μάρτυρες τῆς πρώτης ἐπαφῆς μὲ τοὺς Πορτογάλους. Οἱ Χριστιανοί, πάντως, ἀπὸ μιά πολυπληθῆ Ἐκκλησία διεσπαρμένη σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἰνδικῆς Χερσονήσου, ἀρχίζει καὶ παρακμάζει γιατί πολιτιστικὰ καὶ πληθυσμιακὰ

διώκεται καί περιθωριοποιείται. Μόνον ή σχετικά κλειστή καί άπομονωμένη περιοχή του Malabar διατηρεϊ ούσιαστική παρουσία, ένω ό τάφος του άποστόλου Θωμά στο Mailapur στις ανατολικές άκτές του Koromandel N. του Madras βρίσκεται σ' ένα άποχριστιανοποιημένο περιβάλλον καί τελικά (1540) τά όστᾶ του άπάγονται στην Goa από τον Μινωρίτη Antonius Patronus. Μ' αυτά, όπως καταλαβαίνουμε, εισέρχεται ή έποχή τής διείσδυσης τής Λατινικής Έκκλησίας.

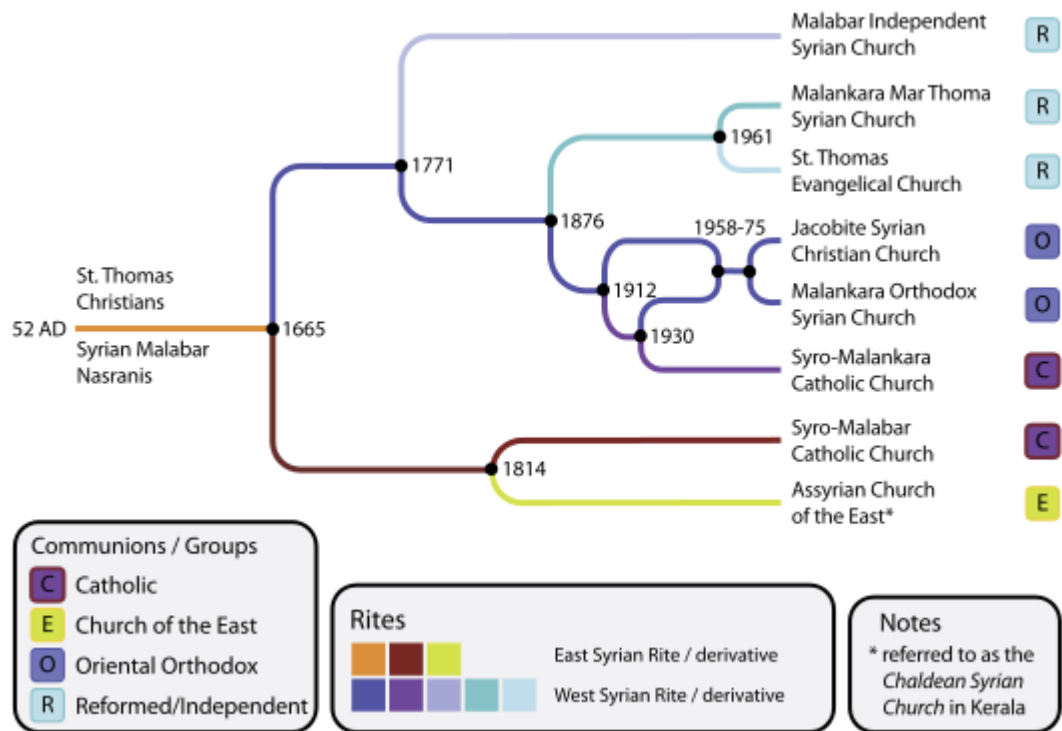
Η περίοδος αυτή χαρακτηρίζεται από τήν έπιθετική στάση των ρωμαιοκαθολικών μοναστικών ταγμάτων (κυρίως Φραγκισκανών καί Δομηνικανών καί από τήν άλλη Ίησουϊτών), που όμως μάχονται καί μεταξύ τους για τήν έπιρροή στην περιοχή. Από τήν άλλη καί οί Νεστοριανοί Χριστιανοί δέν είναι ένωμένοι γιατί τό σχίσμα στην Περσία που όδηγησε στη δημιουργία του ούνιτικού Πατριαρχείου των Χαλδαίων τό 1552, που άναφέραμε στο προηγούμενο μάθημα, επέδρασε καί στην Ίνδία μέ περιεργες συνέπειες. Ο άντιλατίνος Μητροπολίτης Mar Joseph ήταν όπαδός του σχισματικού Πατριάρχη Ebed-Jesu καί πέθανε τό 1569 στη Ρώμη ως Νεστοριανός, ένω ό Mar Abraham έστάλη από τον Πατριάρχη Συμεών Ε' (1538-1551) καί τελικά υπέγραψε τό 1568 μία όμολογία πίστεως στη Ρώμη, που όμως ήταν νεστοριανή, αλλά διέλαθε τής προσοχής, διότι ήταν στά συριακά, που δέν τά καταλάβαινε κανένας. Μολονότι χειροτονήθηκε από τον πάπα (ξανά!) αντιμετώπισε τους Φραγκισκανούς, που ήθελαν μόνοι τους νά «έκχριστιανίσουν» τήν Ίνδία κι έτσι εκείνος επέλεξε ως συμμάχους του τους Ίησουϊτες, των οποίων ό έπιθεωρητής Alessandro Valignano, υποχρέωσε σέ συμμόρφωση στο ρ/κ δόγμα, έξάλειψε τό συριακό τυπικό καί διάβασε καί τίς αποφάσεις τής Συνόδου Φερράρας-Φλωρεντίας, κινήσεις που έπικυρώθηκαν σέ σύνοδο στη Goa τό 1585. Όμως, όλ' αυτά ήταν τακτικισμοί, ό Άβραάμ δέν έφάρμοσε τίς αποφάσεις τής συνόδου, καί ό πρωτοσύγκελλός του Ίακώβ καταπολέμησε τήν τιμή προς τή Θεοτόκο, έπαναφέροντας τήν πίστη στη νεστοριανική της θεμελίωση. Παρά ταύτα τό πάθημα δέν έγινε μάθημα κυρίως για τους Ίησουϊτες. Ο νέος εκπρόσωπος τής Ρώμης Alexis de Menezes (γεν. 1559) έφάρμοσε ένωση μέ τή βία, όργάνωσε τή Θεία Λειτουργία ρ/κ, έκανε πολλές χειροτονίες, επέβαλε τήν υπογραφή ρ/κ Συμβόλου πίστεως καί τά έπεκύρωσε αυτά στη Σύνοδο του Diamper (Udiamparur, Udayamparur) τό 1599, ή όποία έξέδωσε κανόνες έναντίον των συριακών λειτουργικών έθίμων (που είναι πολύτιμη πηγή για μᾶς σήμερα) καί υποχρέωσε τον αρχιδιάκονο Γεώργιο (που τώρα ποίμαινε τους Χριστιανούς στη θέση του άποθανόντος Μητροπολίτη Άβραάμ) νά συμμορφωθεί. Τά πρώτα χρόνια υπήρξε συμμόρφωση αλλά μετά τήν ανεξάρτητη έκλογή του αρχιδιακόνου Θωμά σέ Πατριάρχη τό 1653 ό λαός έγκατέλειψε τήν ένωση καί από τίς περ. 200 χιλ. ποιμνίου στη Ρώμη έμειναν πιστοί μόνον οί 4 χιλιάδες. Ο Πατριάρχης, καταγόμενος, από ύψηλης κάστας οίκογένεια

Βραχμάνων, έλεγχε πλέον όλη την περιοχή ένώ οί ίερείς (Kassanar) κατάγονταν από έπιφανείς οίκογένειες. Η κατάσταση αυτή τής πίεσης χαλάρωσε κάπως όταν τό 1663 όταν ήρθαν οί Όλλανδοί πού εύνοούσαν τή μεταρρύθμιση.

2.1.4 Η άλλαγή

Τό σημαντικώτερο ίσως έκκλησιαστικό γεγονός είναι ό έρχομός στό Μαλαμπάρ του Συροϊακωβίτη (Συρορθόδοξου) άπεσταλμένου του Συρορθόδοξου Πατριαρχείου Άντιοχείας Mar Gregorius τό 1665, πού κατάφερε νά έξουδετερώσει Νεστοριανούς και Λατίνους και νά διαδώσει σύμβολο πίστεως ίακωβιτικό (μονοφυσικό άς ποϋμε) αντίθετο μέ τών άλλων, κι έτσι ή ένα μεγάλο μέρος τής Έκκλησίας αυτής έγινε τότε συρορθόδοξη, χωρίς αυτό νά γίνει και πολύ γνωστό (μέχρι τόν 19^ο αί. πολλοί τή θεωρούσαν άκόμη νεστοριανική). Πάντως, ένας λόγιος βοηθός του Γρηγορίου ό Itti Thomas μελέτησε και άποφάνθηκε ότι ή νέα διδασκαλία ήταν, όντως, όρθόδοξη. Παρά τίς αντιδράσεις του Νεστοριανού Πατριάρχη Ηλία Ζ' άργότερα νά στείλει τόν Mar Gabriel (+ 1730) για νά ξαναφέρει τίς εκεί έκκλησίες στον Νεστοριανισμό καμία έπιτυχία δέν σημειώθηκε. Παράλληλα, μέ τά γεγονότα αυτά συνεχίσθηκε ή παρουσία ούνιτικής Έκκλησίας, πού παραμένει μέχρι σήμερα (Syro-Malabar Catholic Church).

Πάντως, υπήρξε γενικώτερη κάμψη. Περί τό 1795 ήρθαν οί Βρετανοί πού βοήθησαν τούς Χριστιανούς στή Β. περιοχή νά άποκρούσουν τούς Μουσουλμάνους. Στό Μαλαμπάρ από 2 εκ. κατοίκους 50 χιλ. ήταν Χριστιανοί άγ. Θωμά (32 ή 35 ένορίες), 90 χιλ. Ούνίτες και 100 χιλ Ρ/Κ. Τόν 19^ο αί. υπήρξαν και έπαφές μέ τούς Αγγλικανούς μέ άπόγειο τή Σύνοδο τής Malevicara τό 1818, πού άποφάσισε κάποια Ένωση πού όμως άκυρώθηκε 20 χρόνια άργότερα. Έπιρροή είχαν και οί Λουθηρανοί, εκ τών όποιων ένας αντίζηλος για τό θρόνο, ό Mar Athanasios (+1877) δημιούργησε τή δική του Έκκλησία από τό 1889, τήν Έκκλησία Mar Thoma πού άποτελεί Εύαγγελική Έκκλησία μέ παλαιosuριακό τυπικό (περ. 300 χιλ.) και από τό 1961 τήν Εύαγγελική Έκκλησία Αγίου Θωμά (St. Thomas Evangelical Church), ένώ από τό 1907 υπάρχει νεοεστοριανική Έκκλησία (Assyrian Church of the East) προερχόμενη από τήν ούνιτική σειρά Έκκλησιών. Παράλληλα, δημιουργήθηκε και έσωτερικό πρόβλημα μεταξύ του Καθολικού Paulose Mar Iranius για τίς Νότιες περιοχές πού από τό 1912 έπεδίωξε τήν ανεξαρτησία του από τόν Πατριάρχη, μέ άποτέλεσμα ένα μέρος νά καταφύγει και πάλι στους Ρ/Κ και νά δημιουργήσει τήν Ούνιτική Syro-Malankara Orthodox Church. Η έπιζητούμενη ανεξαρτησία επικυρώθηκε τελικά από τόν Πατριάρχη Ιγνάτιο ΛΘ' τό 1958 και δίνει σήμερα τή Malankara Syrian Orthodox Church και τήν άμιγώς ίακωβιτική Jacobite Syrian Orthodox Church (βλ. παρακάτω διάγραμμα).

Εικόνα 1: Η εξέλιξη των διαφορετικών Ομολογιών και χριστιανικών κοινοτήτων στην Ινδία μέχρι σήμερα.

Σημειώματα

Σημείωμα Ιστορικού Εκδόσεων Έργου

Το παρόν έργο αποτελεί την έκδοση 1.0.

Έχουν προηγηθεί οι κάτωθι εκδόσεις:

- eclass.uoa.gr/courses/THEOL120

Copyright Εθνικών και Καποδιστριακών Πανεπιστημίων Αθηνών, Δημήτριος Μόσχος, 2015. «Ιστορία Αρχαίων Ανατολικών Εκκλησιών. Η Εκκλησία της Ινδίας (Χριστιανοί του Μαλαμπάρ)». Έκδοση: 1.0. Αθήνα 2015. Διαθέσιμο από τη δικτυακή διεύθυνση: opencourses.uoa.gr/courses/THEOL1/.

Σημείωμα Αδειοδότησης

Το παρόν υλικό διατίθεται με τους όρους της άδειας χρήσης Creative Commons Αναφορά, Μη Εμπορική Χρήση Παρόμοια Διανομή 4.0 [1] ή μεταγενέστερη, Διεθνής Έκδοση. Εξαιρούνται τα αυτοτελή έργα τρίτων π.χ. φωτογραφίες, διαγράμματα κ.λ.π., τα οποία εμπεριέχονται σε αυτό και τα οποία αναφέρονται μαζί με τους όρους χρήσης τους στο «Σημείωμα Χρήσης Έργων Τρίτων».

[1] <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/>

Ως **Μη Εμπορική** ορίζεται η χρήση:

- που δεν περιλαμβάνει άμεσο ή έμμεσο οικονομικό όφελος από την χρήση του έργου, για το διανομέα του έργου και αδειοδόχο
- που δεν περιλαμβάνει οικονομική συναλλαγή ως προϋπόθεση για τη χρήση ή πρόσβαση στο έργο
- που δεν προσπορίζει στο διανομέα του έργου και αδειοδόχο έμμεσο οικονομικό όφελος (π.χ. διαφημίσεις) από την προβολή του έργου σε διαδικτυακό τόπο

Ο δικαιούχος μπορεί να παρέχει στον αδειοδόχο ξεχωριστή άδεια να χρησιμοποιεί το έργο για εμπορική χρήση, εφόσον αυτό του ζητηθεί.

Διατήρηση Σημειωμάτων

- Οποιαδήποτε αναπαραγωγή ή διασκευή του υλικού θα πρέπει να συμπεριλαμβάνει:
- το Σημείωμα Αναφοράς

- το Σημείωμα Αδειοδότησης
- τη δήλωση Διατήρησης Σημειωμάτων
- το Σημείωμα Χρήσης Έργων Τρίτων (εφόσον υπάρχει)

μαζί με τους συνοδευόμενους υπερσυνδέσμους.

Σημείωμα Χρήσης Έργων Τρίτων

Το Έργο αυτό κάνει χρήση των ακόλουθων έργων:

Εικόνες/Σχήματα/Διαγράμματα/Φωτογραφίες

Εικόνα 1: Copyright: Creative Commons Attribution-ShareAlike License, Σύνδεσμος:
http://commons.wikimedia.org/wiki/File:St_Thomas_Christians_divisions.png Πηγή: wikimedia.org

Χρηματοδότηση

- Το παρόν εκπαιδευτικό υλικό έχει αναπτυχθεί στο πλαίσιο του εκπαιδευτικού έργου του διδάσκοντα.
- Το έργο «**Ανοικτά Ακαδημαϊκά Μαθήματα στο Πανεπιστήμιο Αθηνών**» έχει χρηματοδοτήσει μόνο τη αναδιαμόρφωση του εκπαιδευτικού υλικού.
- Το έργο υλοποιείται στο πλαίσιο του Επιχειρησιακού Προγράμματος «Εκπαίδευση και Δια Βίου Μάθηση» και συγχρηματοδοτείται από την Ευρωπαϊκή Ένωση (Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο) και από εθνικούς πόρους.

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης